

**Udrustning til tjeneste: En praktisk håndbog om nådegaver,
naturgaver og andre gaver**
Carsten Korsholm Poulsen
Lohse 2012
245 sider

Anmeldt af **Thomas Nedergaard**

Det er altid en fornøjelse at få en bog af Carsten Korsholm Poulsen (Sprint) i hånden. Som regel er det ikke kun hans gode sprog og velovervejede metaforer, der præger hans bøger – det er ligeledes gode grafiske illustrationer. Alt sammen bidrager konstruktivt til det samlede billede, han ønsker at tegne. Bogen *Udrustning til tjeneste* er ikke nogen undtagelse.

Sprint har gennem mange år beskæftiget sig med nådegaver, og *Udrustning til tjeneste* er ikke hans første bog om dette emne. Dette er en god ballast, man også fornemmer bogen igennem: den er fyldt med både grundige bibelstudier og erfaringer fra det virkelige liv. Emnet er altså ikke periferet stof for Sprint og det gør fokus klart og tydeligt: Et godt fokus på nådegaver er menigheden til gavn (s. 47). Bogen er ikke tænkt som nogen akademisk, teologisk afhandling; det er en brugsbog, som henvender sig til konkrete mennesker i konkrete situationer.

Udrustning til tjeneste består af tre dele. Den første del er en teologisk refleksion over og begrundelse for, hvorfor vi bør fokusere på nådegaver. I udfoldelsen heraf

tages der hensyn til både teologien og det praktiske menighedsliv. Pointerne støttes op ad både *common sense* argumenter samt gode og velbegrundede billeder. Det fungerer godt på en overbevisende og let tilgængelig måde. I anden del findes en “nådegavetest,” som på en måde er udgangspunktet for bogens tredje del: Beskrivelser af alle fyrré nådegaver. Hvorfor netop fyrré nådegaver? Sprint er her ærlig og redelig i sin beskrivelse og fortolkning, og på intet tidspunkt hævder han varetoret over denne liste, som han skriver: “Tag det hele med et gran sundt kritisk salt” (112).

Overordnet set er bogens karismatiske linje ubrudt, samtidig med at et klart, klassisk luthersk grundlag skinner igennem. Fokus viger ikke fra “Kristi frelsergerning for mig” (15), hvilket er Helligåndens primære opgave at pege på. Det betyder, at enhver nådegave i funktion bærer denne frugt (45-46). En anden vigtig pointe i bogen er, at ingen er overladt til sig selv. Når vi er en del af en menighed, har vi mennesker omkring os. At vi ikke tjener alene betyder, at de mennesker vi omgås i menigheden kan guide og måske endda tydeliggøre, hvad

man konkret er udrustet til. Hermed rettes nådegavernes formål og fokus væk fra individet og over på menighedens opgave, der er Gud til ære og mennesker til gavn. Tjenester og nådegaver skal med andre ord udledes i fællesskabet, og alt sammen med et tydeligt kristocentrisk fokus. Generelt er *Udrustning til tjeneste* en god bog, og der er ikke meget at udsætte på den. Derfor skal det understreges, at følgende nedslag er småting i forhold til det generelle indtryk af bogen.

Sprint påpeger indledningsvis, at det først er efter Anden Verdenskrig, at fokus for alvor blev rettet mod nådegaverne. Dog betoner han samtidigt, at det kan have alvorlige konsekvenser for menighedens liv og opretholdelse, hvis en forståelse af menighedens nådegaver mangler; den fulde udnyttelse af nådegaverne som en udrustning fra Gud er nemlig "afgørende for kirkens vækstmuligheder" (16). Men hvis kirken gennem størstedelen af dens historie ikke har haft vores nutidige blik for nådegaver og alligevel oplevede vækst og opretholdelse, hvorfor skulle det samme så ikke gøre sig gældende i dag? Jeg oplever mig desværre ikke overbevist om, at et bevidst fokus på nådegaver er en absolut nødvendighed for menighedens vækst. Dog har

Sprint naturligvis ret, når han påpeger, at det har konsekvenser, både for menigheden og den enkelte, at modsætte sig de gaver Gud giver.

Sprint vedgår, at det er vanskeligt at undgå refleksioner over nådegaverne, som er uden direkte bibelsk belæg (112). Trods dette forbehold savnes alligevel til tider en bedre eksegetisk begrundelse i nogle af beskrivelserne af nådegaverne. Eksempelvis har det ellers i NT veldefinerede apostelbegreb ændret karakter. Sprint påpeger, at ingen i dag kan påberåbe sig samme autoritet som Paulus og Peter, hvorfor der nu må ligge et andet indhold i begrebet. Det synes dog blot at være forudsat at Paulus' tale om apostle (i f.eks. Ef 4) kan omtolkes på denne måde.

Trods disse små brist må der ikke herske tvivl om, at Sprint har ramt et rigtig godt og sundt fokus i sin bog. *Udrustning til tjeneste* er teologisk velfunderet, samtidig med at den har en yderst praktisk karakter. Bogen er en både praktisk og sjælesørgisk vejledning for kirkevante, der ønsker at tjene i Guds rige. Alt i alt er *Udrustning til tjeneste* en anbefalelsesværdig bog, som formår at rumme en karismatisk tilgang til tjeneste i Guds rige på et klart og klassisk luthersk grundlag.